man i vore Skoler kun meget sjældent lærer *det sprog*, der er *vort eget grundsprog* samt *lovene for overgangen til nydansk*.

Lærte man dette i alle vore skoler, vilde folk i almindelighed få langt dybere forståelse af og langt større kærlighed til vort sprog, og det vilde blive lettere at få folk med til at rense sproget. Vort modersmål er en af vore største og herligste skatte, men det er kun et mindretal af folket, som har andet end det ret overfladiske bekendtskab til det, at de har lært at tale det fra barnsben. Der er så meget nyt oppe i vor tid; gid der med den nye tid måtte komme større kendskab til grundsproget og en dybere forståele af og kærlighed til vort modersmål.

Nykøbing F. d. $^{31}/_{5}$.

A. Stampe Feddersen.

Det er ikke min Mening paa nogen Maade at blande mig i Striden mellem Fru Salicath og Fru Schou, lige saa lidt som jeg vil udtale mig om, hvilke Regler et Blad bør følge med Hensyn til Retskrivning; men jeg vil blot henstille til Fru Salicath, naar hun er saa rystet over det danske Sprogs „stedmoderlige Behandling" ved Skrivemaaden „ta" og „be" (i Stedet for „tage" og „bede") osv. og i en meget haanlig og overleden Tone kalder disse Former for „Vildskud paa Sproget", om det dog ikke var bedst at være lidt forsigtig med den Slags Udtryk. Jeg ved ikke rettere, end at det er nogle af vore dygtigste Sprogmænd, som er begyndt at indføre denne Skrivemaade. Jeg ved aldeles bestemt, at forhenværende Rektor Lefolii altid bruger baade de nævnte og mange andre Afkortelser, og jeg har truffet det samme hos i det mindste en af vore andre Sprogmænd, hvis jeg ikke tager meget fejl hos Professor Nyrop Jeg tænker, Fru Salicath vil være enig med mig i, at disse Mænd kender og forstaar det danske Sprogs Ejendommelighed ganske anderledes, end nogen af os gør det, og at de derfor ogsaa langt bedre forstaar at behandle det. Til Grund for de før nævnte Afkortelser og mange andre Forandringer i Retskrivningen fra det, vi er oplært i, ligger den baade rigtige og aandfulde Opfattelse, at et Sprog, — som endnu tales — ikke er et dødt Stof, som kan pilles fra hinanden og efter nogle engang vedtagne Regler puttes i forskellige Skuffer; men at Sproget har Liv, og at det lever dette sit Liv i levende Menneskers Mund. Som alt, hvad der lever, er ogsaa Sproget underkastet Udviklingens Lov, og der, som alle Steder, maa Formerne følge og rette sig efter Livet og ikke omvendt. Altsaa: Skriftsproget, som er Formen, maa rette sig efter Talesproget, som er Livet. Der kan være delte Meninger om, *hvor* vidt man til en given Tid skal gaa i nævnte Retning; men at de før nævnte Mænd er Foregangsmænd, som viser os andre den rette Vej, derom er der for mig ingen Tvivl, lige saa lidt som om, at vi før eller senere alle vil følge efter.

Levring Præstegaard.

Sofie Bruun.

Ensidighed.

Fru Schou har ganske Ret i, at mit Svar ikke er en Imødegaaelse af hendes Artikel. Det skulde det heller ikke være, det er kun, som jeg har skrevet, „et Par Bemærkninger om Artiklens Indledning".

At komme ind paa en Diskussion om „K. H."'s eller „Fru Lucretias" Anskuelser om Kvindesagen, Valgretten, osv. er ikke min Hensigt. Fru Schous Stilling som Redaktør af „Kvinden og Samfundet" og min som Styrelsesmedlem i en af Dansk Kvindesamfunds Kredse, godtgør tilstrækkeligt, at vi maa se nogenlunde ens paa Kvindesagens Maal. At debattere det vilde derfor kun være Tidsspilde.

Fru Schou har spejdet efter at se mit Navn under en Kvindesagsartikel. Jeg har i det sidst forløbne Aar skrevet saa mange, baade signerede og usignerede Artikler, der omhandlede det ønskelige i, at Kvinderne fik Valgret, saa jeg ikke har anset det for nødvendigt, ja ikke engang for gavnligt, om jeg i denne Anledning atter havde taget fat. Nu var det mere praktisk, om andre Navne kom paa Arenaen. Det er jo ogsaa sket, idet Fru Ester Carstensen og Frk. Johanne Schroll i Kv. Blad for den 10de og 17de Maj er fremkommet med Artikler set fra Kvindesagsvennernes Side — Indlæg, som det har glædet mig at læse, ligesaa meget for Sagens Skyld, som fordi de er Beviser paa, at min Udtalelse om, at Kvindernes Blad er villigt nok til at optage Artikler om Kvindesagen set fra forskellige Lejre, holder stik. —

Men da jeg forstaar, at Fru Schou ikke vil ind paa det, som jeg ønskede at faa diskuteret, nemlig den Ensidighed, der ofte har gjort sig gældende i Dansk Kvindesamfunds Arbejdsmaade, og som efter min Formening Fru Schou har gjort sig til Talsmand for i „Kvindernes Blad og Kvindesagen", saa vil jeg rolig vente, til maaske en anden vil drøfte Sa-